

4. сенаторъ.

Това неизрѣченно милосердие трѣба да поколебае упорната душа на престѣпникътъ!

5. сенаторъ.

И да извлѣче изъ очите му сълзи отъ раскаяние.

Кремуций.

Не сълзи, избрани отци, а смѣхъ трѣба да чѣкате вие отъ мене въ моето положение; смѣхъ, — казвамъ, — защото вашиятъ съдъ показва, че римляните сж недостойни вече за сълзи! Какъ да са не смѣе човѣкъ надъ това, дѣто вие, като са рѣшихте да ма погубите, по-напредъ пригответе моятъ приговоръ; — пакъ още ма викахте да говора оправдателна рѣчь, която не можа да ма спаси? Вие са боите да тѣпчете правосѣдието, — а са срамувате да сиѣмете отъ вашето съдловище одеждата на правосѣдието! Немà властѣта, която не надминува кратковременниятъ животъ на единъ човѣкъ, може да заглуши гласѣтъ на вѣковете?... О, великий цезарю! Азъ нѣмахъ никакво зложелателство противъ тебе; азъ загинавамъ невинно, необсѣденъ даже и отъ твоите собствени закони, а поразенъ единствено — отъ твоиятъ произволъ! Ти си великъ и могѣщественъ; азъ сжмъ нищоженъ и безсиленъ. За тебе е лесно да смаженъ бѣдниятъ историкъ, да истрѣбишъ даже неговото писание; никой не ще смѣе да са застъпи за него и да ти каже истината. Но и ти си смъртенъ, както и азъ. И за тебе ще да настане потомство... и тогава ще да са яви историкъ, който ще да отмѣсти за мене и ще да отмѣсти безжалостно. Той ще да та повика предъ страшиятъ съдъ — не предъ работѣщиятъ сенатъ, а предъ студената и немолимата ис-